

Hồi Tưởng

Những Ngày Tháng Cuối Cùng của Cuộc Đời Binh Nghiệp

Hồ tấn Đạt F/21

Sau khi đánh đuổi được giặc Tàu cai trị hàng ngàn năm, đất nước thái bình không được bao lâu, thì VN lại chịu ách đô hộ của thực dân Pháp hàng trăm năm. Tưởng đã hết, quê hương lại bị chia đôi (hiệp định Genève, 1954). Từ đó, miền Nam đã thực sự dành được độc lập, chủ quyền đất nước từ tay Pháp, sẽ có cuộc sống thịnh vượng, hạnh phúc ấm no sẽ đến với người dân Việt. Nhưng cuộc sống thanh bình chẳng kéo dài được bao năm, định mệnh lại trở trêu đẩy dân tộc nhiều đau khổ này vào cuộc nội chiến do những Cộng Sản Bắc Việt phát động và kéo dài suốt 20 năm dài. Để rồi, người dân VN lại tiếp tục bị CSBV thống trị, từ ngày 30 tháng 4, 1975 đến nay.

Để thực hiện ý định đen tối của chúng, cuối năm 74, CSBV mở nhiều cuộc tấn công khắp nơi với mục đích thăm dò phản ứng của đồng minh và VNCH, điển hình là trận tấn công vào thị xã An Lộc, Bình Long. Đã không thấy có phản ứng rõ rệt về quân sự của Hoa Kỳ, nhất là sự yểm trợ về không quân. Những dấu hiệu này đã báo cho CSBV biết chắc rằng Mỹ đã bỏ rơi VNCH. Còn phía VNCH, riêng ngành KQ không còn đủ nhiên liệu, nên các phi vụ yểm trợ cho bộ binh đều bị giới hạn. Các đơn vị của QLVNCH bị thụ động vì tổn thất nhiều. Sau khi đánh giá tình hình quân lực VNCH, CSBV đã điều động nhiều sư đoàn BB có Pháo Binh và Thiết Giáp yểm trợ tấn công. Phước Long thất thủ. Thừa thắng xông lên, CSBV

tung nhiều sư đoàn thiện chiến với vũ khí hiện đại, do Nga Sô và Trung Cộng sản xuất, tấn công vào thị xã Ban Mê Thuột, mở đầu cho chiến dịch xâm lăng toàn diện miền Nam VN. Trận đánh kéo dài trong 3 ngày, CSBV đã tràn ngập thị xã Ban Mê Thuột và chiếm lấy thị xã này, vào đầu tháng 3 năm 75. Những trận đánh lớn khác tiếp tục xảy ra sau đó, trong khi quân đội VNCH chịu nhiều tổn thất, kể cả Không Quân.

* * *

Một hôm Trung Tá Phi Đoàn Trưởng, đi họp trên Sư Đoàn về, gọi tôi lên và cho biết Bộ Tư Lệnh KQ lệnh cho Sư Đoàn 4 KQ điều động 1 phi đoàn trực thăng tăng phái cho Pleiku, để đổ quân tái chiếm lại Ban Mê Thuột. Ông có ý định là tình nguyện đưa Phi Đoàn 255 đi, với hy vọng khi đánh vô gần tới BMT sẽ tìm cách đón gia đình bên bà xã của chúng tôi còn kẹt trong thị xã, hay có thể gặp họ theo dòng người chạy giặc về Phước An.

Tôi cảm thấy việc tình nguyện đưa PĐ255 ra tăng phái cho Pleiku không ổn, do đó tôi trình bày:

- Nếu PĐ bị chỉ định thì không có gì để nói, chúng ta phải thi hành lệnh mà thôi. Bây giờ vì gia đình của mình mà đưa PĐ ra Pleiku. Nếu bị tổn thất, có người chết, hay bị thương thì làm sao mà ăn nói với PĐ? Chưa kể khi ra đó, chưa chắc chúng ta có cơ hội vào được BMT. Chi bằng bây giờ mình chờ SĐ4/KQ chỉ định phi đoàn nào đi, thì một trong hai chúng ta xin đi theo và tùy cơ ứng biến là tốt nhất.

Vài ngày sau, tôi được tin Phi Đoàn 225 sẽ là phi đoàn được tăng phái cho Pleiku. Tr/Tá Phi Đoàn Trưởng, Lê văn Châu (K16), đang học tham mưu cao cấp, nên Th/Tá Đặng đình Đạt, quyền PĐT, điều động phi đoàn. Biết được tin này, Tr/Tá PĐT/ PĐ 255 xin tháp tùng đi theo. Khi đến Pleiku được 2 ngày chờ lệnh, PĐ 225 vẫn không có lệnh hành quân nào cả; cũng như không biết lý do. Sau đó, toàn bộ SĐ6 KQ, đồn trú tại Pleiku, được lệnh triệt thoái về Nha Trang. Vì thế,

Phi Đoàn 225, tăng phái, cũng theo SĐ 6 về Nha Trang. Ở tại đây vài ngày nhưng phi đoàn cũng không có phi vụ hành quân nào cả? Phi Đoàn 225 chỉ lo tiếp tế, tản thương, hay di tản đồng bào lánh nạn CS. Sau đó, PĐ 225 được lệnh về lại Cần Thơ. Từ đó, những cuộc triệt thoái của các sư đoàn KQ từ Đà Nẵng, Nha Trang, Pleiku, Phan Rang về Sài Gòn dồn dập; cùng với dân chúng di tản từ các tỉnh miền Trung.

Từ đó, Sài Gòn bao trùm đầy không khí chiến tranh, vì dòng người tỵ nạn tấp nập chạy ngược, chạy xuôi tìm người thân bị thất lạc, trên đường di tản. Trong cơn hấp hối, Sài Gòn đầy ắp người từ các tỉnh miền Trung đổ về. Những tin tức đúng và sai về mức độ tổn thất của các đơn vị quân đội, về những tin thất trận được truyền khẩu từ người này đến người khác, về sự tàn ác của CSBV đối với dân chúng; kể cả những tin tức về các giải pháp sau chiến tranh, mất thêm đất, trung lập, 3 thành phần... càng làm dân chúng thêm hoang mang, sợ hãi.

Ngược lại, đó tại tình hình quân sự tại Vùng IV tình hình rất yên tĩnh. Các đơn vị quân đội, trường học, các công sở vẫn làm việc như mọi ngày. Như họ, chúng tôi vẫn nhận được lệnh đi hành quân như mọi ngày.

Khoảng 24 tháng năm 1975. Căn Cứ 40 Chiến Thuật tại Bình Thủy, thị xã Cần Thơ, được lệnh đón Phi Đoàn 229 do Th/ Tá Phạm Công Cảnh (bạn cùng khoá 21 của tôi), Quyền PĐT, hướng dẫn. Phi đoàn này di tản từ Pleiku về Sài Gòn với mục đích để cho phi công từ Vùng 2 làm quen với địa thế, cũng như cách hành quân ở vùng đồng bằng. Phi đoàn này được chia làm hai. Một nửa bay với PĐ227, nửa còn lại bay với chúng tôi PĐ255.

Tôi nói chuyện với Cảnh về những kinh nghiệm đã trải qua, khi di tản từ Vùng II về đây. Lo cho gia đình, tôi hỏi:

- Theo kinh nghiệm trong tình trạng như hiện nay, nếu được lệnh di tản hay bất cứ hoàn cảnh nào phải rời bỏ căn cứ, mình có đủ thời gian để đi rước vợ con hay không?

Cần cho biết:

- Một khi có lệnh rời bỏ căn cứ thì chúng ta chỉ đủ thì giờ check máy bay và cất cánh. Ngay cả ắc tín cũng phải bỏ lại. Do đó, trong tình hình này là chồng đầu thì vợ con ở đó thì mới an toàn.

Ngày 26/4/75. PĐ được lệnh cất 1 chiếc đưa Đ/T Nguyễn Văn Bá, Chỉ Huy Trưởng Căn Cứ 40, về Sài Gòn. Tôi đã bay chiếc trực thăng này để chở ông về. Tôi đã được Đ/Tá Bá cho biết rằng ông về Sài Gòn là để tìm hiểu chính xác về tình hình chiến sự vào những ngày sắp tới. Ông có thể xin gặp Đ/Tướng Cao Văn Viên, Tham Mưu Trưởng Bộ Tổng Tham Mưu.

Khi đáp xuống bãi đậu trực thăng vắng tại Tân Sơn Nhất, Đ/Tá Bá hẹn gặp tôi lúc 4 giờ, rồi lên xe đi công việc của ông. Tôi được khoảng 5 hay 6 giờ về nhà thăm gia đình, để giải quyết các bất trắc có thể xảy ra, vì tôi phải tuân theo lệnh của đơn vị, không thể làm gì hơn. Đến giờ hẹn tôi phải trở vào Tân Sơn Nhất để đưa Đ/Tá Bá về lại Cần Thơ. Trên đường bay, tôi hỏi Đ/Tá Bá có gặp được Đ/Tướng không?

- Có và cũng được Đ/Tướng tiếp chuyện.

- Đại Tướng nói tình hình như thế nào?

Ngày 28-4-75. Tôi không phải đi bay. Khoảng 5 giờ chiều, tất cả quân nhân trong căn cứ được lệnh chuẩn bị những người trong gia đình, đưa họ ra 4 chiếc CH 47 Chinook di tản ra Côn Sơn (chỉ có gia đình). Nhưng vì số người quá đông nên lấy thêm 1 chiếc. Phi công của 5 chiếc Chinook chỉ được lệnh đưa gia đình ra Côn Sơn, rồi trở về Cần Thơ trong đêm.

Ngày 29-4-75. Như mọi ngày đến phiên PĐ hành quân ưu tiên một. Hôm nay một hợp đoàn, gồm 1 C&C, 3 Gun, 5 Slick, trình diện tiểu khu An Xuyên. Đáp tại phi trường Cà Mau, tôi được Đ/Tá tỉnh trưởng cho biết hôm nay không có hành quân mà chỉ tiếp tế các nơi như: Năm Căn, Đầm Dơi, Cái Nước,

sông Ông Đốc, v...v.. Tôi cũng xin với Đ/Tá hôm nay cho tôi về sớm. Ông cho tôi biết rõ sẽ tiếp tế ở đâu? Bao nhiêu đồ? Dem hết ra, tôi sẽ sắp đặt. Nếu chờ không hết, tôi sẽ gỡ ghế chiếc của tôi, dùng để đi tiếp tế luôn. Tôi sẽ hoàn tất phi vụ trước 3 giờ chiều.

- Ông hỏi tôi có việc gì mà khẩn cấp dữ vậy?

- Thưa Đ/Tá, có rất nhiều phi cơ gọi nhau trên tần số bay ra Hàng Không Mẫu Hạm để đi tản. Còn tôi thì chưa có dịp về quê, cũng như cần gặp gia đình để sắp đặt vài việc.

Khoảng gần 3 giờ chiều, một sĩ quan từ tiểu khu ra phi trường cho tôi biết Hợp Đoàn được “Release”. Tôi cho gun và slick về Cần Thơ, rồi tôi đổ xăng và bay thẳng về Long Xuyên. Đáp tại bãi đáp trực thăng tòa tỉnh, tôi chạy lẹ về nhà thăm gia đình. Biết không thể giúp gì thêm cho cha mẹ và anh em của tôi thoát khỏi tình cảnh tuyệt vọng này, tôi đành phải bay về lại Cần Thơ. Cũng vừa lúc, phi đoàn được lệnh tổ chức 1 cuộc hành quân giả. Nghĩa là PĐ được chia làm 3 hợp đoàn (HĐ). HĐ1 do Phi Đoàn Trưởng làm leader, HĐ 2 do Phi Đoàn Phó, HĐ 3 tôi làm leader và được lệnh sau khi cất cánh cho 1 chiếc trở lại đáp tại sân đá banh trong căn cứ chờ rước Bộ Chỉ Huy Căn Cứ. (Không ai được đem theo bất cứ thứ gì, ngoại trừ túi helmet trong đó đựng một ít lương khô và áo giáp.)

Khoảng 7 giờ ngày 29 trời nhá nhem tối, Hợp Đoàn 1 ra phi cơ chuẩn bị thì bị lộ. Lực lượng phòng thủ căn cứ biết chúng

The emergency of 1970 over helicopters in VNAF at Soc Trang AFB, 1970

Buổi lễ trao phi cơ trực thăng cho Không Quân VN tại phi trường Cần Thơ, 1970

tôi đi, nên họ cho 2 xe V100 với súng đại liên, đặt ở 2 đầu phi đạo nếu chúng tôi cất cánh họ sẽ bắn. Thế là kế hoạch huỷ bỏ. Tôi trở về Phòng Hành Quân làm việc như thường ngày. Nghĩa là tôi sẽ cất bay cho ngày hôm sau (30-4): gồm 1 hợp đoàn 9 chiếc đi hành quân cho Trung Đoàn 33 thuộc Sư Đoàn 21 BB, và một vài chiếc cho phi vụ liên lạc. (Lẽ ra, tôi phải đi bay nhưng vì có hẹn với gia đình xuống Cần Thơ để đem đồ đạc của tôi về, nên tôi nhờ T/Tá Chớ, PĐP, bay C&C dùm.) Nhìn đồng hồ đã hơn 10 giờ đêm, tôi về phòng ngủ.

Ngày 30/4/75. Sáng sớm thức dậy, tôi được sĩ quan trực cho biết không thể liên lạc được với Bộ Chỉ Huy của căn cứ. Do đó, chúng tôi phải báo cáo về Sư Đoàn 4/ KQ bên Trà Nóc. Một lúc sau, lệnh cho cất cánh đi hành quân như thường lệ và tất cả SQ cấp tá còn lại trong căn cứ sẵn sàng tại phòng họp để đón Chuẩn Tướng Tư Lệnh SĐ 4/ KQ Nguyễn Hữu Tần. Ông ra huấn thị:

1) Mỗi người chúng tôi lên 1 chức vụ để thay thế những người ra đi.

3) Tân Sơn Nhất đã bị VC chiếm. Tôi cần các anh về Sài Gòn đổ quân vô tái chiếm.

3) Bây giờ tôi phải ra Quân Đoàn IV, để họp với Th/Tướng Nguyễn Khoa Nam và Phó Đề Đốc Thăng bên Hải Quân. Tôi sẽ trở lại cho biết chi tiết.

Nhưng khoảng 30 phút sau, tôi được tin ông Tần đã ra đi, còn bên HQ đã ra khơi từ khuya. Ngồi tại phi đoàn cùng với một số phi công, tôi thấy sốt ruột nên đi lên Phòng Hành Quân Chiến Cuộc gặp Tr/Tá Dũng, K16. Tôi hỏi:

- Thưa NT, bây giờ tình hình thực sự ra sao?

Ông trả lời:

- Đầu hàng rồi còn cái gì nữa.

Lúc đó khoảng 10 giờ 30.

Thế là tôi chạy thẳng ra lấy 1 chiếc trực thăng bay ra Côn Sơn. Trên đường đi, tôi liên lạc với hợp đoàn trực thăng đang hành quân. Tôi báo cho họ biết Dương Văn Minh đã tuyên bố đầu hàng và yêu cầu tất cả bay ra Côn Sơn gặp tôi.

Tôi ra đến Côn Sơn tìm khắp nơi trên đảo, vẫn không thấy bà xã. Tiếp tục bay qua Phi Luật Tân, tôi cũng không thấy. Mãi đến 3 ngày sau, chúng tôi mới gặp nhau tại Guam.

Cũng kể từ đây chấm dứt cuộc đời binh nghiệp 64-75 của tôi. Kể từ đây, tôi sống khoảng đời còn lại tha hương không Tổ Quốc.

Chuyện Bên Lề

Đại Hội Võ Bị XXI

Nam California, Hoa Kỳ

Từ 21 Đến 24-6-201

Thu Nga, K18/1

Khi quyết định về chuyến đi dự đại hội Võ Bị Toàn Cầu XXI, tâm trạng của tôi khá nặng trĩu vì những sự việc không vui đang diễn ra trong những tháng ngày gần đây. Nhưng không phải vì thế mà tôi có ý định chần chờ, vì người đứng ra tổ chức kỳ đại hội này lại là người bạn cùng khóa K18 với nhà tôi, anh Phạm Văn Thuận. Huống chi, chúng tôi là những người đã luôn ủng hộ Tổng Hội Võ Bị nói chung suốt bao nhiêu năm qua, không ngưng nghỉ. Nhưng khi gặp lại bạn bè cùng khóa, bạn bè khác khóa, cùng chung một tâm trạng, cũng như cùng ước vọng như mình thì lòng tôi tự nhiên cũng cảm thấy nhẹ bớt nỗi ưu tư.

Chúng tôi tới sớm, ngày thứ Tư, 20 tháng Sáu, nên rảnh rang được một ngày. Anh Phạm Văn Thuận đã đón chúng tôi ở phi trường John Wayne rồi chở chúng tôi về khách sạn Ramada Plaza. Nghỉ ngơi được ít phút, chị Nguyễn Văn Khương, K18 tới chở đi ăn trưa ở Bistro Gà, rồi chở tới nhà anh Nguyễn Văn Lành cùng khóa, để làm những shows tử vi cho SBTN về nước Mỹ, về Tổng Thống Donald Trump, về tình hình Việt Nam và những chuyện bên lề tử vi. Nghe anh Lành say sưa giảng giải sấm ký từ xưa và kinh dịch rất thú vị nên lòng tôi lại nhẹ thêm được một chút nữa. Rõ ràng mọi sự việc trên đời đã được sắp đặt sẵn. Khi anh chị Đan tới chở chúng tôi về, mời cả anh Lành cùng đi ăn. Bữa ăn hôm nay do con trai của anh chị Dật đãi ở tiệm Tràm Chim. Ở đây

bán các thức ăn ốc, nghêu, các loại đồ biển khá ngon miệng.

Ở Cali thì có nhiều tiệm ăn lắm, thế nhưng buổi sáng ngày 21, Khóa 18 họp mặt lại một lần nữa, cũng ở tiệm Bistro Gà, có lẽ tiện đường và gần khách sạn Ramada Plaza, nơi có nhiều người đặt phòng. Vì đã biết những món gì ngon ở tiệm này rồi, nên chúng tôi mỗi người một tay chọn lựa.

Về nhà nghĩ ngợi vài tiếng để chuẩn bị tham dự Đêm Nhạc Đấu Tranh tối hôm đó. Nhiều người đã ở lại khách sạn Ramada nên trở thành một nhóm hay đi chung với nhau, trong số

CSVSQ Nguyễn Văn Hạnh, K18 và phu nhân (chị Thu Nga) trong Đêm Dạ Tiệc.

những người K18 như anh chị Đán, anh chị Dật, anh chị Miều, có anh chị Ban K19 và chúng tôi Đỗ Văn Hạnh. Sau này có thêm anh chị Trịnh Bá Tứ. Đặc biệt gia đình anh Tứ đã đem theo con cháu rất đông, hơn 10 người để yểm trợ đại hội XXI. Sau lại thêm anh chị

Lã Quý Trang cùng khóa và rất nhiều các cựu sinh viên và gia đình khác.

Trước đó ban tổ chức rất lo lắng vì Đêm Nhạc Đấu Tranh lại trùng ngày giờ với Đêm Nhạc Đấu Tranh với bên chùa Điều Ngự, đài SBTN, và một đoàn ca sĩ chuyên nghiệp hùng hậu. Một trong những người lo lắng nhất có lẽ là vợ chồng anh chị Khanh-Trang, K25 từ Pháp sang, trưởng ban tổ chức cho đêm nhạc đấu tranh này. Trước đó, anh chị Khanh-Trang cũng đã liên lạc thường xuyên với tôi để lo sắp xếp phần văn nghệ sao cho thích hợp. Tôi nói với anh Khanh,

- Khi mình tới Varsovie ở Ba Lan, lạ nước, lạ cái mà mình tổ chức buổi nhạc đấu tranh còn thành công. Ở đây chúng ta được mọi người ủng hộ thì việc thành công là lẽ đương nhiên, nhất là với tình thế dân chúng chống đảng Cộng Sản bán nước đang sục sôi ở Việt Nam như vậy.

Đúng như vậy! Vì với khí thế đấu tranh đang dâng cao yểm trợ cho phong trào nổi dậy ở quốc nội, nên người ta tới tham dự Đêm Nhạc Đấu Tranh yểm trợ cho Đại Hội XXI, yểm trợ cho dân Việt ở quốc nội thật đông- thành công hơn sự dự trù. Trong phòng hội, các hàng ghế không còn một chỗ trống và số người đứng cũng khá nhiều.

Ngoài những màn trình diễn của các hội Võ Bị khắp nơi, các ban hợp ca tại địa phương cũng đã đóng góp tích cực những bài đồng ca rực lửa rất hay như Ban Hợp Ca Xuân Điền, ban hợp ca của Trung Tâm Điều Hợp Tây Nam Hoa Kỳ, Câu Lạc Bộ Tình Nghệ Sĩ. Những ca sĩ thiếu nhi làm mọi người vỗ tay tán thưởng không ngớt vì hát rất hay như cháu Thụy An, cháu Hugo, cháu Josephine Cao. Các cháu hát rất vững nhạc và trình diễn một cách tự nhiên.

Có một trục trặc khi trình diễn hoạt nhạc cảnh Hận Nam Quan & Hội Nghị Diên Hồng của các anh chị Võ Bị và một số thân hữu, tới khúc trình phần Hội Nghị Diên Hồng thì CD nhạc bị trục trặc không chạy nữa. Các anh chị không thể làm gì hơn là đứng chờ cuộn băng nhạc chạy lại, nhưng cuộn băng nhất định đứng một chỗ. Lúc ấy tình hình coi bộ không ổn. Tôi đã hỏi những chị đang đứng trên sân khấu, “các chị có biết hát bài Hội Nghị Diên Hồng không? Các chị lắc đầu nói, “không thuộc, chờ băng nhạc sửa”. Tôi câu giờ cho họ bằng cách hát vài câu trong bài Hội Nghị Diên Hồng rồi ngừng lại, hy vọng nhạc sẽ chạy kịp lúc. Thế nhưng vài phút lại trôi qua, ban hợp ca hoạt cảnh cũng phải đứng im, thế là tôi tìm lời nhạc “Hội Nghị Diên Hồng” trong cell phone để hát. Cũng may là bài này tôi cũng gàn thuộc lâu vì cũng đã trình diễn với ban hợp ca Alpha Đỏ của Dallas và Houston rồi, nên vững tâm hát hết

cả bài. Thế là bất ngờ, Thu Nga tôi trở thành đề tài “Lê Lai cứu chúa” là vậy!

Tới bản nhạc hợp ca “Cho Đồng Bào Tôi” của chúng tôi K18 cùng các anh chị ở DC và hậu duệ Võ Bị thì bị trục trặc-

Anh chị Đặng Văn Khanh, chị Thu Nga, chị Đặng Văn Khanh, và cô Christina Cao (từ trái), tại Đêm Văn Nghệ đấu tranh.

Số là ban nhạc tìm không ra cái USB của chúng tôi đưa, nên download âm thanh bài này từ trên website xuống và máy cháu trong Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu thì dùng folder riêng của họ vì họ trông lời ca giống như lời ca trong folder riêng của chúng tôi. Dĩ nhiên lời ca không giống, vì bài này nguyên thủy là của Nguyễn Đức Quang, sau này Nguyệt Ánh, Việt Dũng đã sửa lại lời cho thích hợp với tình thế đất nước Việt Nam và cuộc đấu tranh của dân Việt. Nên khi nhạc trỗi lên từ website nào là có “bạn trai”, “bạn gái” chứ không phải có “nhà sư” hay “linh mục” thì toán hợp ca của chúng tôi hoảng quá và “ngọng” luôn! Lời nhạc do ban nhạc phát không match với folder mình đã tập dợt! Thôi thì đành phải đổ thừa “Bị VC đập mô”, “bị trục trặc kỹ thuật”- chứ không thể đứng đó giảng giải lý do và đòi ban nhạc tìm đúng cái USB cho mình! Khách giả dễ thương, dầu không biết rõ nguyên nhân nhưng cũng nỡ

một nụ cười và vỗ tay cổ vỗ! Sau đó tôi tới nói cô leader trong ban nhạc tìm một hồi lâu mới tìm thấy bài hát trong USB của mình. Cô hỏi các cô chú hát lại nhé, tôi lắc đầu nói, “Thôi! bỏ luôn!”

Những bản nhạc đấu tranh đã làm cho mọi người lên tinh thần, những sự lo âu về đại hội như có vơi đi một nửa. Hiện thời chỉ thương cho dân tộc Việt Nam phải sống lầm than, đọa đày dưới ách cai trị của Cộng Sản. Phải hát! Phải kêu gọi sự tranh đấu! Những khẩu hiệu đã vang lên rõ mồn một “Đả đảo Cộng Sản”! Không khí sôi nổi ấy vẫn kéo dài cho tới những ngày kế tiếp vì sự thành công quá sức này.

Chúng tôi về tới nhà trời cũng đã khuya, được chị Miều đãi thức ăn mang từ San José tới. Trong khóa có mấy chị chúng tôi hay gọi “Chị Hai” là chị Miều và chị Dật vì hai chị lúc nào cũng lo thức ăn cho cả nhóm. Nhớ lần trước, họp khóa 18, chị Miều cũng thức cả đêm để chờ tụi tôi đi chơi về là dọn thức ăn. Tụi tôi thay phiên nhau nói chuyện trên phone với chị, “Gần tới rồi”, một lát chị sốt ruột gọi lại hỏi, “Tới chưa?” Thì chị lại được trả lời, “Gần tới.” Cái gần tới kéo dài gần hai tiếng! Lần này thì không đến độ chờ lâu như vậy, nhưng chị cũng đã mệt mỏi và đi ngủ. Khi nghe tụi tôi về, anh Miều mang thức ăn qua phòng của chúng tôi (phòng của anh chị Miều cũng gần sát bên cạnh). Chỉ vài phút sau, chị Miều cũng thức dậy và sang nói chuyện cho tới khuya.

Sáng thứ Sáu, anh chị Đán và tụi tôi thức dậy được ăn sandwich nóng của chị Dật mua. Sau đó, khóa 18 kêu gọi nhau làm một cuộc họp bỏ túi tại phòng của chúng tôi. Chị Miều lại mang thức ăn tiếp tế. Căn phòng ngủ chật hẹp nên các anh, các chị chia nhau người ngồi trên ghế, người ngồi trên chiếc bàn thấp, người ngồi lên 2 chiếc giường. Trong tình thân và tinh thần ủng hộ khóa với nhau, mọi người phỏng đoán về nội dung của đại hội trong các ngày sắp tới.

Tới 3 giờ chiều thứ Sáu, lại lục tục leo lên xe đi tham dự

Tiền Đại Hội. Những đề tài được mang ra bàn thảo để biểu quyết cho ngày Đại Hội. Không khí cũng khá sôi nổi nhưng không gay gắt và kết thúc đúng giờ để buổi tối đi dự Đêm Truy Diệu Truyền Thống của Trường Võ Bị, tại Đài Tưởng Niệm Việt Mỹ Westminster.

Các bà trước đó đã hẹn nhau bận áo dài đen, bông hoa hay đen tuyền cũng được. Màu áo đen của các chị nổi bật, khác với quân phục của các anh, phần đông bận jaspé. Có người bận khaki, có người bận mặc vest đen, mũ Võ Bị hay mũ các binh chủng của mình. Đối với con cháu Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu, nữ thì tuyền một màu xanh đồng phục, trong khi các cháu nam, bận khaki, mũ beret rất dễ thương. Chúng tôi nhìn các cháu với lòng hãnh diện vô biên.

NT Nguyễn Đình Hòa, K4, chủ tọa buổi lễ Truy Diệu, đang đọc diễn văn.

Số người đến dự thật đông! Các cựu sinh viên sĩ quan trong hàng danh dự với bộ jaspé trang trọng, hay bộ khaki giản dị nhưng trang nghiêm, quý chị tha thướt trong những chiếc áo dài đồng phục của mỗi hội. Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu đến đông hơn bao giờ hết trong tinh thần “Nhịp Cầu Kết Nối” đứng hai hàng. Tự nhiên, tôi thấy lòng mình ấm cúng lạ thường.

Thế rồi giây phút khai mạc đã đến với việc đón tiếp vị chủ tọa, NT Nguyễn Đình Hòa, Khóa 4.

Buổi lễ diễn ra trong không khí thiêng liêng và cảm động, nhất là lúc đương kim Tổng Hội Trưởng Tsu A Cầu trao Đuốc Thiêng Truyền Thống cho Tổng Đoàn Trưởng Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu Tammy Huỳnh. Nhìn cách

trao và cách nhận giữa thế hệ đi trước và thế hệ tiếp nối, hầu như ai cũng rơi nước mắt. Ánh lửa cháy lập lòe trong bầu trời bắt đầu tối, trong ánh mắt sáng rực của các cháu Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu, như một niềm tin mãnh liệt cha truyền con nối theo gót hùng anh. Từng em thay phiên nhau giơ cao đuốc thiêng và xướng danh tên họ và khóa của thân phụ mình. Tôi thấy mắt mình cay cay khi nhìn những giọt lệ long lanh từ các cháu.

Lễ Truy Diệu Truyền Thống được diễn ra trong bầu không khí oai linh trước tượng đài Việt Mỹ, dưới ánh lửa bập bùng trong cái mát se se lạnh, làm sống lại giây phút thiêng liêng hào hùng của trường Võ Bị năm xưa tại Đà Lạt, trước ngày mãn khóa. Tôi thầm cầu nguyện anh linh tử sĩ về chúng giám cho tấm lòng thành của **những người con được xuất thân từ một trường Mẹ, lúc nào cũng yêu thương gắn bó với nhau trong châm ngôn, tâm niệm chung là “Tình Tự Võ Bị” và “Tập Thể Võ Bị bất khả phân”!**

Khi tàn buổi lễ, trời se lạnh, nhưng tình thân trong gia đình Võ Bị đã làm ấm lại cả một góc trời trước tượng đài tại Westsminter, California.

Giờ đây xong việc, chúng tôi đã có thì giờ chụp với nhau những tấm hình làm kỷ niệm và hàn huyên tâm sự. Cũng như những lần gặp khác chuyện vẫn hoài vẫn không hết, đưa nhau đi vài bước lại đứng lại nói chuyện tiếp. Ngừng lại mấy chặng mới ra tới xe. Tới xe, cũng vẫn người nọ đợi người kia vì chuyện trò chưa dứt.

Chúng tôi rủ nhau đi ăn tiệm Lẩu và Ốc vì đã biết tiệm này 12 giờ khuya mới đóng. Tiệm ăn đông quá, người ta ngồi đợi đầy ngoài sân trên các băng ghế. Bà Đán và tôi tìm được một chỗ ngồi dưới máy sưởi nên cũng đỡ lạnh. Chờ mãi cũng tới phiên. Thế nhưng phòng ăn quá chật, chúng tôi có 8 người, có anh chị Lân K17, vì thế mà tất cả phải ngồi trong một chiếc bàn chỉ chứa có 6 người. Có lẽ vì chật quá, khó cử động nên

bát đĩa, ly tách cứ rơi xuống đất loảng xoảng. Mỗi lần nghe tiếng rơi, mấy cô cậu bồi bàn lại chạy tới hỏi, “Bể gì nữa vậy cô?” làm chúng tôi cười nghiêng ngả.

Sáng thứ Bảy khai mạc Đại Hội lúc 8:00 giờ sáng, nên chúng tôi lục đục dậy từ lúc 5 giờ. Phòng ngủ nhỏ, một phòng tắm cho 4 người nên phải nhường nhau, kẻ trước người sau. Nhưng rồi cũng xong. Anh chị Đán thuê một chiếc xe để đi

CSVSQ Đào Quý Hùng, K26, người chịu trách nhiệm phân âm thanh trong các nghi lễ của Đại Hội, đang đọc Ý Nghĩa Lễ Truy Diệu Truyền Thống

chung, chúng tôi thì đi chung permanent nhưng các cặp khác như anh chị Dật, anh chị Ban, anh chị Tứ, anh chị Miêu thì có lúc đi cùng xe, có lúc họ có xe của con cháu. Đôi lúc xe phải chờ tối đa là 8 người, tuy chật mà vui. Tối ngày này thì dường như căng thẳng cũng bớt đi ít nhiều vì bận rộn quá, nhưng khi bàn luận về cuộc bầu cử vào trưa Chủ Nhật thì ai cũng quan tâm. Người có ý kiến này, kẻ có ý kiến khác, nhưng tựu trung vẫn là **vấn đề đoàn kết trong gia đình Võ Bị**.

Tại buổi lễ, thật nhộn nhịp. Các cháu thanh thiếu niên Đa Hiệu trong toán chào cờ bận quần áo khaki, mũ beret đen. Dễ thương nhất khi thấy cháu gái lại là trưởng đội chào cờ. Sắc

mặt của cháu trang nghiêm và có một chút lo âu vì phải chú tâm vào nhịp hô “một, hai, ba, bốn” để các bạn tập dợt bước cho đều bước. Một lát sau có một cựu sinh viên sĩ quan K24 là Lại Đức Hùng đã tới để tập dợt cho các cháu. Sáng hôm nay trời cũng mát nhưng không lạnh như đêm hôm trước.

Nói về giọng hô thì không thể không nhắc đến anh Nguyễn Phước Ái Đình, Hội Trưởng Hội Võ Bì Nam California, hội chủ nhà. Anh đã làm việc rất nhiều, nhất là những buổi hô “ng nghiêm, nghi” trong phân nghi lễ.

Tới ngày hôm nay thì mới thấy anh Tsu A Cầu với nét mặt thoải mái hơn một chút. Tội nghiệp, anh đã hứng mũi chịu sào gần suốt hai năm qua. Những ngày đầu đại hội anh có nét mặt lo âu. Có khi anh đi ngang qua chúng tôi mà hình như anh không thấy. Hôm nay thấy chúng tôi, anh lại chào và trên môi lại nở một nụ cười.

Anh chị Phạm Văn Thuận thì vất vả vô cùng vì là trưởng ban tổ chức. Trước đó anh báo tin là đã đóng sổ lâu rồi, vé bán hết, không còn chỗ ngồi nữa mà vẫn có người muốn đặt mua vé. Chị Thuận và các chị trong ban tổ chức như chị Miên, chị San, cô vợ anh Tsu A Cầu, các chị Hàm các chị trong hội Nam California... kể không thể nhớ hết, lo tất bật thức ăn, nước uống, sắp bàn ghế, v...v...

Trước khi sắp hàng chuẩn bị chào cờ khai mạc thì màn chụp hình chung, riêng, các khóa diễn ra thật vui nhộn. Những tà áo dài, bên cạnh những bộ quần áo đại lễ, tiêu lễ thật đẹp mắt. Chúng tôi nhớ đại hội XX cũng diễn ra ở đây. Mới đó mà đã hai năm trôi qua!

Xong phân nghi thức chào cờ Mỹ, Việt, phút mặc niệm, mọi người tan hàng để đi lấy thức ăn. Phải ăn uống xong mới được vào trong phòng họp, ban tổ chức đã nhắc nhở nhiều lần. Gió vẫn thổi mát rượi, những lá cờ bay phất phơ trong bầu trời âm u. May quá, sợ trời mưa, nhưng mưa lát phát buổi sáng đã ngừng. Ban Tổ Chức đã lo thức ăn rất chu đáo và đầy đủ.

Cuộc họp kéo dài cũng vừa đủ, bàn tán sôi nổi cũng vừa đủ trong tinh thần kính trên, nhường dưới. Tinh tự Võ Bị cũng đã thể hiện qua những tràng vỗ tay (các chị cũng vỗ tay kè). Ban chủ tọa đoàn cũng đã được lập ra để điều khiển buổi họp hôm nay và ngày mai cho cuộc bầu cử. Tan hàng xong, mặc

Các phu nhân của Phụ Nữ Lâm Viên, Nam California, phụ trách tiếp tân trong các buổi lễ của Đại Hội

dù muốn về nghỉ ngơi một chút để mọi người ra về cho kịp dự Đêm Tri Ân do Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu tổ chức vào buổi tối. Thế nhưng, mọi người cũng phải chờ cho những cái bắt tay, những câu chuyện chấm dứt.

Buổi tiệc Tri Ân được tổ chức tại nhà hàng Sea World, bắt đầu lúc 7 giờ. Trời về chiều, mặt trời vẫn chưa khuất bóng, nhưng gió bắt đầu lạnh hơn buổi trưa. Quan khách sắp hàng ra tới đường để các cháu cho biết ngồi bàn nào, đồng thời cũng được các cháu tặng cho một rubin có gắn hoa. Bước vào trong mỗi cặp còn được chụp hình. Và cũng như trong những buổi lễ khác, tôi phải đi tìm ông chồng quay phim. Ông phải vào “set up” máy móc trước nên tìm không ra. Tới khi tìm ra để chụp hình thì quan khách cũng đã tới rất đông.

Khách tới ủng hộ các cháu đông hơn số dự trù, nên các

cháu phải làm việc khá vất vả, chạy tới, chạy lui. Nhưng trên nét mặt của các cháu rất hân hoan vì thấy buổi tiệc tri ân rất thành công. Thanh thiếu niên Đa Hiệu từ các nơi về đông hơn bao giờ hết. Nét mặt các cháu thật rạng rỡ, dễ thương.

Đây có lẽ là buổi văn nghệ có ý nghĩa và hay nhất mà tôi được tham dự. Các cháu không phải ở cùng chỗ nên không biết đã khổ công tập dợt bao lâu mà lại có những màn kịch quá hay, như vở kịch tả lại cuộc đời của sinh viên sĩ quan, mà trước đó là dân chính, khi nhập ngũ trở thành tân khóa sinh, bị các niên trưởng cho những hình phạt ngộ nghĩnh, rồi tới lúc thành sinh viên sĩ quan, được đạo phổ, tới lúc mãn khóa, thủ khoa nhắm bốn hướng bắn bốn mũi tên. Đặc biệt không biết các cháu tìm ở đâu mà có đầy đủ quần áo cho vở kịch này. Những màn hợp ca, đơn ca vừa dễ thương, vừa xuất sắc. Các chú, các bác không ngớt khen ngợi con cháu

Đêm Tri Ân có phần tri ân những người đã giúp đỡ trong niên khóa vừa qua. Người được tri ân nhận được một tấm plaque. Hầu như ai cũng ở lại tới giây phút cuối.

Bầu cử vào ngày Chủ Nhật. Giờ họp thay đổi, được Ban Tổ Chức loan báo sẽ trễ hơn, vì cửa chưa mở. Các món ăn hôm nay được tăng cường rất đầy đủ. Có cả bánh tráng miệng rất ngon. Có người lo âu hỏi nhau,

- “Biết ai ứng cử không?”

Khi tôi vào phòng, các ghế trong phòng họp đã nhiều người. Rồi lần lượt đầy người, các chị cũng khá đông, ngồi những dãy ghế sau. Các khóa có vị trí riêng có ghi trên tấm bảng trước mặt. Trong thâm tâm ai cũng hồi hộp vì đây là giây phút quan trọng nhất, đã tới. Một vài giờ sau, một tân tổng hội trưởng mới sẽ được bầu lên.

Để chắc chắn người tham dự đúng với số đếm, việc đếm người được lập đi lập lại ba lần kể cả hình thức hô tên, khóa, ghi xuống giấy. Các chị được yêu cầu nhường chỗ cho các cựu sinh viên sĩ quan ngồi cho đủ và đếm số cho dễ. Và số cuối

cùng tổng kết của những cựu sinh viên sĩ quan tham dự cuộc bỏ phiếu là 179 người.

Chúng tôi quay phim và tường thuật không bỏ sót một cử chỉ, giai đoạn nào. Hồi hộp nhất là lúc đề cử vì không biết ai sẽ ra ứng cử hay ai được đề cử. Nhưng cuối cùng giây phút

Một màn trình diễn của các Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu

lo âu hồi hộp cũng đã qua. Mọi người thở phào vì đã có 2 người, một người tự ứng cử và một người được đề cử trong chức Tổng Hội Trưởng, anh Nguyễn Văn Thiệt, K18 và anh Hoàng Trọng Đức, K27. Chức Chủ tịch Hội Đồng Tư Vấn và Giám Sát cũng có 2 ứng cử viên là anh Nguyễn Quang Trung, K17 và anh Võ Văn Đức, K22. Mọi người có một chút an tâm nhưng sự hồi hộp không thể không có vì chưa đếm phiếu thì vẫn chưa hết. Nhìn nét mặt của các anh thấy ai cũng có vẻ quan tâm, nhất là những người được đề cử cũng có nét mặt đăm chiêu.

Khi đếm phiếu, cứ tiếng hô, lại một gạch viết xuống trên bảng đen cho tới khi số phiếu trong thùng hết. Khi chủ tọa đoàn tuyên bố kết quả. Phần đầu, bầu tổng hội trưởng, anh Nguyễn Văn Thiệt, Khóa 18 được đắc cử chức Tổng Hội Trưởng với tổng số phiếu 170. Phần thứ hai bầu chủ tịch Hội

Đồng Tư Vấn và Giám Sát, anh Nguyễn Văn Trung, Khóa 17 đặc cử với tổng số phiếu 149.

Theo dõi số phiếu được đếm khoảng 1/3 là đã biết ai đặc cử rồi, nhưng tôi vẫn hồi hộp và tiếng la võ òa là lúc chủ tịch chủ tọa đoàn tuyên bố kết quả.

Nét mặt ai cũng hân hoan và vui mừng thấy tân tổng hội

**CSVSQ Nguyễn Văn Thuận, K18,
Trưởng Ban Tổ Chức.**

trưởng là một người được mô tả “như tờ giấy trắng”. Anh là một người ít nói, và khi nói thì rất khiêm tốn. Phát biểu trước khi bỏ phiếu anh chỉ nói ngắn, gọn và đầy ý nghĩa. Anh lấy phương châm “**Tình Tự Võ Bị làm gốc, cố gắng làm cho cây Võ Bị được mọc rễ lại với sự hỗ trợ của tất cả mọi khóa, mọi người. Cành lá đâm chồi, nảy lộc, đó là con cháu Võ Bị.**” Nhà tôi kêu tôi chạy ngay đến phòng vấn 2 vị mới đặc cử.

Nhìn chung lại mới thấy tinh thần yêu thương nhau vẫn tràn đầy qua cuộc bầu cử vừa rồi. Đặc biệt K18 tham dự rất đầy đủ. Ngay như anh Nguyễn Văn Lành di chuyển chật vật với cây gậy chống cũng đã cố gắng tới. Các cựu sinh viên đủ cả khóa ở các tiểu bang xa, những người ở mãi trời Âu như anh chị Khanh – Trang đã đem theo hai đứa con. Tuy các cháu sinh đẻ ở Pháp nhưng nói tiếng Việt, hát tiếng Việt rất hay, yêu Võ Bị không thua gì cha mẹ. Anh chị Trịnh Bá Tứ đem theo cả đại gia đình để con cháu có thể thấy được sự thương yêu, đùm bọc của các chú, các bác cũng như tinh thần dân thân của Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu. Như gia đình anh Dục, các cháu con của anh chị trong Tổng Đoàn Thanh Thiếu Niên

Đa Hiệu, cháu trai Diễm Anh và cháu Diễm Anh hoạt động rất tích cực. Ngay khi đến Âu Châu tham dự đại hội Liên Hội Võ Bị Âu Châu, lúc nào tôi cũng thấy các cháu xuất hiện phụ giúp Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu Âu Châu lo cho đại hội thật chu đáo. Cháu Christina Ngọc Cao, với 2 đứa con gái nhỏ hát nhạc tranh đấu không thua gì các ông bà. Cháu Christina làm việc hăng say với tinh thần phục vụ cao và tính tình vui vẻ, dễ thương. Cháu giúp tôi rất đắc lực trong phần làm MC. Giao việc gì, phần nào cháu cũng vui vẻ nhận lời và làm hết sức mình. Cháu Christina đã cùng tôi rất vất vả và tốn nhiều thì giờ để sắp phần văn nghệ dạ tiệc sao cho chương trình hài hòa và vừa lòng mọi người. Điều này ai đã làm qua thì biết là rất khó, rất tế nhị và cần nhiều sự thông cảm.

Lúc bầu cử tổng hội thì Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu cũng đang có cuộc họp một chỗ khác. Tôi cũng thắc mắc không biết cháu nào được chức Tổng Đoàn Trưởng, hay lưu nhiệm Tammy Thủy Huỳnh. Sau đó không lâu chúng tôi cũng biết được tin đầy đủ của các cháu. Tammy Huỳnh với nét mặt dễ thương hiền hậu, nhưng khi cần cháu sẽ biết cứng rắn, làm mọi việc cần thiết, dầu khó khăn cũng chỉ để phục vụ cho Tổng Đoàn. Cháu là con chim đầu đàn, bầu nhiệt huyết, có lý tưởng Quốc Gia rõ rệt.

Tất cả các cháu Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu đã làm cho đại gia đình Võ Bị quý mến. Bên cạnh các cháu vừa kể trên còn nhiều cháu đến từ Bắc California, đến từ Pennsylvania, Washington và được sự hướng dẫn từ các cựu sinh viên sĩ quan, cũng như những cháu hậu duệ của các đại niên trường K1, K4. Nghe tin các cháu cũng đã bầu bán xong ai cũng mừng.

Sau khi thả anh Lành xuống nhà, anh Đán vội lái xe về lại hotel cho lẹ vì phải tập dợt lại bài hát để tối nay trình diễn trong buổi tiệc tiếp tân. Âm ảnh bởi việc “đắp mô” nên có trực trực bài đồng ca “Cho Đồng Bào Tôi” hôm đêm nhạc đấu tranh nên chị Đán có vẻ e ngại. Tôi trấn an, “Không sao đâu,

bài này đã hát và là bài hát đặc biệt đã soạn cho những người hát đồng ca. Không thể có sự trục trặc như trước đâu.” Chúng tôi về phòng đưa folder bản nhạc và tập hát, kêu được con rể, con gái của anh chị Tứ qua tập chung.

Đêm Dạ tiệc. Và cũng như đêm Tri Ân của Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu, buổi tiệc tiếp tân của đại hội Võ Bị lần thứ XXI đã thành công quá mức dự trù. Mặc dù Ban Tổ Chức đã phải hạn chế không dám mời nhiều thân hữu, hội đoàn tham dự để có đủ chỗ cho các cựu sinh viên và gia đình, và đã khóa sỏ

Một màn trình diễn thật đặc sắc của Hội Võ Bị Sacramento. sớm. Nhà hàng không còn một chỗ trống.

Đêm nay cũng là đêm trình diện tân Tổng Hội Trưởng Nguyễn Văn Thiệt, Chủ Tịch Hội Đồng Tư Vấn và Giám Sát Nguyễn Quang Trung và Tổng Đoàn Trưởng lưu nhiệm Tammy Thủy Huỳnh. Ban Chấp Hành cũ, cựu Tổng Hội trưởng Tsu A Cầu cũng đã lên nói lời tri ân và tạm biệt. Đồng thời, anh cũng phân phối kỷ vật nhằm cảm ơn những người đã cộng tác cùng anh trong công việc khó khăn mà anh đã trải qua ròng rã hai năm. Trong số những người tham dự có đầy đủ đại diện các đoàn thể quốc gia, các hội đoàn quân nhân đã chứng kiến một buổi tiệc bết mạc đầy ý nghĩa của Đại Hội

XXI của trường Võ Bị Quốc Gia, mừng sinh nhật 70 năm của TVBQGVN.

Trong buổi lễ, một nghi lễ đặc biệt là phần trao chiếc kiềm có khắc tên các cựu Tổng Hội Trưởng cho tân Tổng Hội Trưởng Nguyễn Văn Thiệt, nhiệm kỳ 2018-2020. Chiếc kiềm trước đó được đặt trang trọng đặt bên cạnh chiếc bánh sinh nhật 70 năm của trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam.

Văn nghệ được quan khách khen ngợi là quá xuất sắc. Cháu Thiên Ân sau khi trình diễn bài “Anh Đi Chiến Dịch” đã được nhạc sĩ Trúc Hồ và Diệu Quyên tán thưởng và nói chuyện với cháu. Những bản nhạc rục rũa đầy tinh thần đấu tranh đã được lần lượt trình diễn. Cháu Josephine Cao hát bài “Hội Trống Tự Do” cũng đã làm mọi người ngạc nhiên thích thú.

***CSVSQ Nguyễn Duy Niên,
K27, MC các buổi lễ của Đại
Hội XXI***

Kết thúc buổi dạ tiệc bé mạc là những bài đồng ca đầy hào khí đấu tranh. Cả quan khách và gia đình cựu sinh viên sĩ quan Võ Bị đều lưu luyến không muốn rời.

Về tới nhà, hai chân tôi mỏi nhừ vì trước khi qua dự đại hội, đầu gối chân phải đã bị đau gần 2 tuần vì đi lại quá nhiều từ lúc 30 tháng 4, tiếp đến là Ngày Quân Lực, rồi đi quay đoàn biểu tình ở Houston cùng với hai Cộng Đồng Dallas-Fort Worth, tiếp theo những ngày làm việc không nghỉ của đại hội. Gọi là đi “chân không bén đất”. Lúc bận rộn làm việc thì quên chân đau. Khi xong công việc mới thấy “anh hùng thấm mệt”. Tuy nhiên không sao, mệt mà vui với tinh thần Võ Bị.

Người làm “tài xế” rất tận tâm cho chúng tôi lần này cũng là anh Lại Đình Đán. Chân anh đau cũng không thua gì chân

tôi hoặc tệ hơn, nhưng vẫn làm “nhiệm vụ” đưa đón đi, về không hề than. Chỉ khi xuống xe mới thấy anh đi rất chậm. Còn chị Đán thì lúc nào cũng giúp tôi làm xong nhiệm vụ một cách sốt sắng, trong vấn đề in bài, bỏ vào các folder, copy bài tôi gửi sang vào USB, và kêu gọi mọi người tập dợt.

Tôi về đến nhà trời đã khuya lơ, khuya lác, thôi thì mai dậy sớm pack quần áo. Vừa xếp lại valise tôi vừa than sao khi đi thì cũng bấy nhiêu quần áo, nay về thì cũng bấy nhiêu quần áo. Sao xếp tới, xếp lui, xếp ngang, xếp dọc gì cũng đầy nhóc như là quần áo bị... mập ra?

Anh chị Đán sẽ chở chúng tôi ra phi trường, anh chị và anh chị Dật phải chờ tới chiều tối mới có chuyến bay của các anh chị về lại Washington, DC. Nhìn đồng hồ, tôi thấy còn sớm quá, thôi chờ một chút nữa. Trong khi chờ, chúng tôi “thanh toán” những thức ăn đang có. Xong rủ nhau đi mua nem chua, chả lụa hay bánh trái gì mang về làm quà. Mua xong cũng vẫn còn sớm, mà bụng thì cũng chưa đói. Chợt nghe chị Thuận gọi nói cũng đang ngồi ở quán cà phê chờ tới giờ đưa và người lên đường, lại có người ngày mai mới đi. Tụi tôi cho biết đang ở Phước Lộc Thọ mời các anh chị tới gặp nói chuyện bữa cuối.

Thế là Khóa 18 lại có cuộc hội ngộ bỏ túi tại Phước Lộc Thọ ở tiệm nước mía. Lại hàn huyên, lại quyến luyến và dĩ nhiên không quên chụp thêm vài tấm hình trước khi chia tay. Lần này chia tay thật, vì cuộc họp mặt nào mà không có lúc tàn. Tuy nhiên lần này về với một tâm trạng rất vui chứ không phải như lúc mới lên máy bay 5 ngày trước đó.

Ngồi trên máy bay, tôi nghiệm ra rằng **lòng chân thành lúc nào cũng sẽ được đền đáp**. Thật may mắn, Tổng Hội đã có một tổng hội trưởng đáng tin cậy. Anh Nguyễn Văn Thiệt được hầu hết mọi người yêu thương kính mến. Vui nhất có lẽ là những bạn cùng khóa 18 của anh. Cầu mong mọi chuyện sẽ xuôi chèo, mát máy để anh lèo lái con thuyền Võ Bị bình yên trong nhiệm kỳ mới.

ÔNG BỐ VÕ BỊ

Tôi nhớ có câu thành ngữ “Con nhà lính, tính nhà quan” để ám chỉ những kẻ học đòi, hư hỏng, hoang phí, không biết thân biết phận.

“Con nhà lính” nào thì tôi không biết, nhưng chị em chúng tôi thì dứt khoát là không như vậy! Bởi vì chúng tôi đã may mắn có một “ông bố Võ Bị” uốn nắn và kèm cặp cho theo đúng “kỷ luật nhà binh”.

Bố tôi tốt nghiệp trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam tại Đà Lạt vào năm 1963, khoá 17 “Lê Lai”.

Cuộc đời quân ngũ của bố ắt phải hào hùng lắm! Đáng tiếc là tôi không nhớ được nhiều, vì năm 1975, tôi chỉ mới lên 9. Nhưng những tính cách mà tôi tin rằng ông đã được đào tạo và tôi luyện từ “Trường Mẹ” (cách gọi Trường Võ Bị thương yêu mà tôi thường được nghe từ bố và các chú bác Võ Bị) luôn luôn gắn liền và thể hiện, trong cung cách sống của ông cho đến khi nhắm mắt xuôi tay.

Trong ký ức non nớt của tôi, hình ảnh bố gắn liền với bộ quân phục được hồ thẳng cứng rất oai vệ. Tôi nhớ bố đã đưa gia đình thuyền chuyển nhiều nơi theo công tác như Nha

*CSVSQ CSVSQ Nguyễn Tiến Đức,
K17/TVBQGVN*

Trang, Pleiku -nơi các em tôi lần lượt sinh ra- trước khi thuyền chuyển về Saigon vào mùa Hè đỏ lửa 1972. Chức vụ quân đội cuối cùng mà bố tôi đảm nhiệm là Thiếu Tá Khôi Huấn Luyện Không Quân tại Phi Trường Tân Sơn Nhất.

Vâng! Chính vì “Huấn Luyện” là chuyên môn của bố nên chị em chúng tôi đã được rèn giữa “ra ngô, ra khoai”. Đây chỉ là một vài điều căn bản mà chúng tôi được dạy dỗ, chuyên thể qua “ngôn ngữ quân đội”:

- Tuân lệnh thượng cấp một cách tuyệt đối (Nghe lời bố mẹ).
- Hoàn thành mọi trọng trách được giao phó (Làm tốt việc nhà).
- Nêu cao tinh thần “Huynh Đệ Chi Bình” (Bốn chị em phải thương yêu và giúp đỡ lẫn nhau).

Mỗi khi có dịp kể về Trường Mẹ, gương mặt của bố tôi bao giờ cũng sáng lên một niềm tự hào. Bố tôi kể rằng Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam có chương trình và phương pháp đào tạo, được mô phỏng theo tiêu chuẩn của Trường Võ Bị West Point Hoa Kỳ, hầu đào tạo những sĩ quan ưu tú nhất cho quân đội với kiến thức bậc đại học, có khả năng “chỉ huy, ổn định bờ cõi trong thời chiến” và “kiến tạo quê hương trong thời bình”.

Tính đến ngày nay, biết bao vị lãnh đạo tài ba trên chính trường thế giới, những CEO lừng lẫy của các đại công ty đa quốc gia tầm cỡ đều đã được rèn luyện theo phương pháp West Point này.

Chúng tôi thường nghe bố kể về kỷ niệm của những tuần lễ đầu huấn nhục khi vào trường đã rèn luyện cho bố sức chịu đựng và đối phó với những hoàn cảnh “đầu sôi lửa bỏng”, trở trêu và khắc nghiệt nhất!

Tôi biết điều này vẫn còn in sâu đậm trong ký ức của các thúc bá đồng môn với bố tôi ghê lắm! Bởi vì cho đến ngày hôm nay, sau 55 năm ra trường, mỗi khi có dịp họp mặt, tôi vẫn còn nghe họ nhắc đến các “hung thần” khoá đàn anh một cách đầy triu mến và... biết ơn!

Tuy nhiên, điều đặc biệt nhất của “Tinh Thần Võ Bị” chính là lý tưởng “**TỰ THẮNG ĐỂ CHỈ HUY**” - Câu khẩu hiệu được đặt trang trọng ngay trước cổng Trường Mẹ mà phàm là sinh viên sĩ quan, ai ai cũng phải ghi nhớ nằm lòng.

Thắng được chính mình là điều khó khăn nhất!

Ông thường có những câu nói vui với mục đích nhắc nhở con cái, mà cả gia đình ai cũng biết và ghi nhớ. Khi chúng tôi có ai hả hê thái quá về một điều gì không mấy chính đáng, và không mang lại một lợi ích nào cho cộng đồng, cho xã hội, ngoại trừ ý thích ích kỷ của cá nhân (đi mua sắm quá trớn, ăn uống quá đà, vv... và ...vv) thì bố tôi thường hay “tặng” cho một câu nói khá dí dỏm, nhưng không kém phần sâu sắc.

Dĩ nhiên đây chỉ là lối nói thậm xưng và cường điệu của ông chỉ dành cho những người thân trong gia đình. Khi nghe được giọng nói với cái tông bông trâm đầy trào phúng của ông thì ai cũng phải phì cười, rồi sau đó mới ngượng ngùng cả thẹn! Đúng là trong con người của mỗi chúng ta ai cũng có yếu điểm. Ngay như thần Achilles mạnh mẽ như vậy mà vẫn có yếu điểm ở gót chân và vì vậy mà bị triệt hạ.

Riêng tôi, mỗi khi tôi cảm thấy mình sa đà sắp đến gần với những điều hèn yếu đầu hàng trước thử thách, những lối tắt không chân chính, những bao biện và lấp liếm cho lỗi lầm của bản thân, tôi lại nhớ đến ông và những lời chỉ trích nhẹ nhàng. Điều này lập tức nhắc nhở tôi phải “tự thắng”, bởi vì tôi là hậu duệ của ông, một Sinh Viên Sĩ Quan Võ Bị đích thực và chân

Bé Diễm Nga và bố

chính!

Phải chăng đây là cũng cách là cách riêng độc đáo của ông giúp chúng tôi lãnh hội được tinh thần “TỰ THẮNG ĐỀ CHỈ HUY”?

Ôi! “Ông Bố Võ Bị” của chúng tôi!

Diễm - (Father's Day June/ 2018)

Kính nhớ bố Nguyễn Tiến Đức - CSVSQ Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam - Khoá 17

